

рило нищо на ума му.

Като ги изелуша всичките, пуякът се замисли и каза важно:

— Виждамъ, че всички сте добри пѣвци и голѣми майстори, но отъ вашитѣ пѣсни малко разбрахъ. Само пѣтелътъ, когото познавамъ отъ малкъ, моето ухо добръ схвана,

разбра и хареса — него избирамъ за придворенъ пѣвецъ.

Птичките се разотидоха, всѣка тамъ, откъдѣто бѣ дошла.

А пѣтелътъ остана да пѣе на пуяка въ неговитѣ царски тържествени дни.

Е. ПЕТУХИНА

НЕДОРАЗУМѢНИЯ.

Мильо.

Мильо. — Господинъ учителю, може ли да бжде наказанъ човѣкъ за нѣщо, което не е извършилъ?

Учительщъ. — О, разбира се, че не. И ако нѣкой път се случи противното, това ще бжде най-голѣмата неправда.

Мильо. — Е, сега съмъ вече спокоентъ; не-рано си мислѣхъ, дали нѣма да ме на-

кажете, като не съмъ си написалъ домашнитѣ задачи.

Борьо.

Малкиятъ Борьо влиза бързо въ кухнята и вика на слугинята:

— Пено, я си покажи малко езика.

— Че що ти е притрѣбвало да ти покажа езика си?

— Мама казва, че си имала езикъ като на змия, та искамъ да видя, какъвъ е.